

LEE CHILD

POSLEDNÍ SBOHEM

Jack Reacher stojí
před životním rozhodnutím

POSLEDNÍ SBOHEM

LEE CHILD

POSLEDNÍ SBOHEM

Přeložila Iva Harrisová

Vydal nakladatelství BB/arts, s. r. o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Lee Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Affair*

(First published by Bantam Press, Great Britain, 2011)

přeložila © 2012 Iva Harrisová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807617084

Věnováno památce Davida Thompsona, 1971–2010.

Výborného knihkupce a dobrého přítele.

PRVNÍ KAPITOLA

PENTAGON JE NEJVĚTŠÍ KANCELÁŘSKÁ BUDOVA NA SVĚTĚ, o šesti stech tisících čtverečních metrech, s třiceti tisíci lidmi a téměř třiceti kilometry chodeb, ale postavena je tak, že má jen troje vstupní dveře, které se otvírají do tří hlídaných vestibulů pro pěší. Zvolil jsem jihovýchodní možnost, nejušnější hlavní vchod nejbliže od metra a autobusového nádraží, protože se obvykle nejvíc hemží lidmi a je nejoblíbenější mezi civilními zaměstnanci, a já jsem potřeboval spoustu civilních zaměstnanců, pokud možno dlouhý, nekonečný proud, pro jistotu, hlavně však proto, aby mě nezastřelili přímo na místě. Při zatýkání dochází k nehodám, občas nešťastnou náhodou, občas úmyslně, tak jsem chtěl mít svědky. Chtěl jsem, aby mě sledovaly nezávislé páry očí, alespoň zpočátku. Samozřejmě si pamatuju, kdy to bylo. V úterý jedenáctého března 1997, poslední den, kdy jsem do té budovy vstoupil jako legální zaměstnanec lidí, kteří ji postavili.

Před dávnými časy.

Jedenáctého března 1997 zbývalo také shodou okolností přesně čtyři a půl roku do okamžiku, kdy se v jedno budoucí úterý změnil svět, takže kontrola v nejušnějším vchodu byla brána vážně, ale bez hysterie. Nebo bez očividné hysterie. Alespoň z dálky. Měl jsem na sobě vycházkovou uniformu, vzorně čistou, vyžehlenou, nablýskanou a naleštěnou, ověšenou stužkami od medailí, vyznamenáními, insigniemi a zásluhami svědčícími o třinácti letech věrné

služby. Bylo mi třicet sedm, převyšoval jsem ostatní a chodil, jako bych spolkl pravítko, v každém směru příkladný major vojenské policie Armády Spojených států, až na to, že jsem měl moc dlouhé vlasy a pětidenní strniště.

Za bezpečnost Pentagonu tenkrát zodpovídala Ochranná bezpečnostní služba a ze čtyřiceti metrů jsem zahlédl ve vestibulu deset jejích členů, což mi přišlo jako příliš mnoho a přivedlo mě na myšlenku, jestli patří všichni k ochranné službě, nebo jestli jich není pár našich, nepracují v přestrojení a nečekají na mě. Většinu naší nejkvalifikovanější práce vykonávají důstojníci zástupci a často při tom předstírají, že jsou někdo jiný. Vystupují jako plukovníci, generálové, poddůstojníci či mužstvo, prostě jako kdokoliv jiný, koho potřebují, a jsou na to dobří. Není pro ně žádný problém navléknout uniformu Ochranné bezpečnostní služby a čekat na cílovou osobu. Z třiceti metrů jsem nikoho z nich nepoznal, ale armáda je velice velká instituce a vybrali by muže, se kterými jsem se nikdy nesetkal.

Pokračoval jsem v chůzi, součást širokého proudu směřujícího přes veřejné prostranství ke dveřím. Někteří muži a ženy na sobě měli uniformy, buď vycházkové jako já, nebo staré polní s lesní kamufláží, někteří muži a ženy byli zcela jasně vojáci, ale bez uniforem, v oblecích nebo pracovním oblečení, a někteří zcela jasně civilisté, někteří představitelé všech těchto tří kategorií nesli tašky, aktovky a balíčky a všichni představitelé všech tří kategorií zpomalovali, ustupovali stranou a šoupali nohama, jak se široký pruh zužoval do sevřeného klínu a pak dál do zástupu po jednom nebo po dvojicích kolegů, protože lidé se připravovali na vstup dovnitř. Zařadil jsem se do fronty, osamělý jedinec bez kolegy, za ženu s bledýma pěstěnýma rukama a před muže v obleku s oblýskanými lokty. Oba byli civilisté, kancelářští pracovníci, nejspíš nějakí analytici, což bylo přesně to, co jsem potřeboval. Nezávislé páry očí. Blížilo se poledne. Na obloze zářilo slunce a v březnovém vzduchu bylo trochu cítit teplo. Jaro ve Virginii. Třešně na druhém břehu řeky se chystaly každou chvíli probudit k životu. Schylovalo se ke slavné záplavě květů. Na stolcích v předsíních se všude povalovaly nevinné vnitrostátní letenky a fotoaparáty, připravené na výlet do hlavního města.

Čekal jsem ve frontě. Poměrně daleko přede mnou se činili členové ochranné služby a vykonávali běžnou bezpečnostní práci. Čtyři prováděli konkrétní úkoly, dva kladli dotazy za přepážkou a dva kontrolovali držitele oficiálních odznaků a pak je mávnutím rukou propouštěli otevřeným turni-

ketem. Dva stáli těsně za sklem u dveří, dívali se ven, hlavy vztyčené, oči upřené vpřed, a prohlíželi si blížící se zástup. Čtyři otáleli ve stínu za turnikety, shluklí ve skupince, a zabíjeli čas. Všech deset bylo ozbrojených.

Starosti mi dělali ti čtyři za turnikety. Ministerstvo obrany bylo v roce 1997 bez diskuse nafouknuté a zaměstnávalo zbytečně moc lidí v poměru k nebezpečí, které mu hrozilo, ale přesto bylo neobvyklé narazit na čtyři strážce ve službě, kteří očividně neměli do čeho píchnout. Většina rozkazů slouží alespoň k tomu, aby nadbytečný personál vypadal zaměstnaně. Ale tihle čtyři neměli zjevně nic na práci. Vytáhl jsem se v pase, podíval se dopředu a pokusil se dohlédnout na jejich boty. Podle bot se dá hodně poznat. Tajná přestrojení obvykle nezajdou tak daleko, zejména v prostředí, kde se nosí uniformy. Pracovníci Ochranné bezpečnostní služby jsou v podstatě pochůzkáři, takže nemají moc na vybranou. Nosí velké a pohodlné policajtské boty, vhodné na celodenní chození a postávání. Důstojníci zástupci v přestrojení by možná sáhli po svých vlastních, které jsou trochu odlišné.

Nedohlédl jsem však na ně. Vevnitř byla příliš velká tma a ochranka stála příliš daleko.

Fronta se sunula dopředu, slušným tempem typickým pro dobu před jedenáctým zářím. Bez podrážděné netrpělivosti, bez frustrace a beze strachu. Jen ze zaběhnutého zvyku. Žena přede mnou použila parfém. Cítil jsem, jak se jí line z prohlubně na zátylku. Voněl příjemně. Dva chlápci za sklem mě zaznamenali ze zhruba deseti metrů. Přejeli pohledem ze ženy na mě. Zůstali se dívat malinko déle, než bylo nutné, a pohlédli na muže za mnou.

Pak se podívali znovu na mě. Prohlédli si mě zcela otevřeně, seshora dolů, ze strany na stranu, věnovali mi čtyři pět vteřin, a potom udělali krok dopředu a přesunuli pozornost opět za má záda. Neprohodili mezi sebou jediné slovo. Nepromluvili ani na nikoho jiného. Nikoho nevarovali, nevyvolali poplach. Nabízela se dvě možná vysvětlení. V lepším případě jsem pro ně byl prostě chlap, kterého nikdy předtím neviděli. Nebo jsem na sebe upozornil tím, že jsem byl největší a nejvyšší v okolí sta metrů. Nebo tím, že jsem měl zlaté majorské dubové větévky a stužky za několik významných medailí včetně Stříbrné hvězdy, jako vzorový voják z plakátu, ale kvůli vlasům a strništi jsem vypadal jako jeskynní člověk, a ta optická disonance možná vyvolala onen druhý dlouhý pohled, jen z čistého zájmu. Bezpečnostní služba může být nudná a neobvyklé výjevy jsou vždycky vítané.

V horším případě se jen ujišťovali, že skutečně nastala očekávaná situace

a vše probíhá podle plánu. Jako by se připravili, nastudovali fotografie a teď si říkali: *Výborně, je tady, přesně načas, tak musíme jenom další dvě minuty počkat, až vstoupí dovnitř, a máme ho.*

Protože mě očekávali a dostavil jsem se úplně přesně. Měl jsem na dvanáctou schůzku s jistým plukovníkem v kanceláři ve třetím patře v okruhu C a byl jsem si jistý, že se tam nikdy nedostanu. Vkráčet čelem do nemilosrdného zatčení je velice neotesaná taktika, ale když se chce člověk přesvědčit, jestli jsou kamna horká, nezbude mu někdy nic jiného, než si na ně sáhnout.

Muž před ženou přede mnou vkročil do dveří a pozvedl odznak pověšený na šňůrce na krku. Dostalo se mu pokynu rukou, aby pokračoval dál. Žena přede mnou se posunula a zarazila na místě, protože právě v tom okamžiku vyšli zpoza skla dva pracovníci ochranky. Žena zůstala stát a nechala je protáhnout před sebou proti tlačícímu proudu. Pak se dala opět do pohybu, vstoupila dovnitř a pracovníci ochranky se zastavili přesně tam, kde stála, metr daleko, ale obličejů opačným směrem, ke mně, ne ode mě.

Zatarasili dveře. Dívali se přímo na mě. Byl jsem si téměř jistý, že jsou to skutečně pracovníci ochranky. Měli na nohou policajtské boty a jejich uniformy byly vytahané, vyboulené a napnuté dlouhým nošením na stále stejných tělech. Nejednalo se o převlek vytažený ráno poprvé ze skříňky. Podíval jsem se za muže z ochranky, dovnitř, na jejich čtyři kolegy zabíjející čas a pokusil se ohodnotit, jak jim sedí uniformy. Dalo se to těžko říct.

Strážce po pravé straně přede mnou se zeptal: „Můžu vám pomoci, pane?“

Podivil jsem se: „S čím?“

„Kam máte dneska namířeno?“

„Musím vám to povědět?“

„Ne, pane, to rozhodně nemusíte,“ opáčil muž z ochranky. „Kdybyste ale chtěl, provedeme vás rychle dopředu.“

Patrně nenápadnými dveřmi do malé zamčené místnosti, pomyslel jsem si. Usoudil jsem, že jim jde také o civilní svědky, stejně jako mně. Opáčil jsem: „S radostí počkám, až budu na řadě. Už jsem stejně skoro u turniketu.“

Muži z ochranky na to nic neřekli. Patové postavení. Amatérská chyba. Pokusit se o zatčení přede dveřmi byla hloupost. Mohl jsem je odstrčit, odhodit stranou, otočit se, dát se na útěk a ztratit se během okamžiku v davu. A nevystřelili by. Ne venku. Na veřejném prostranství se nacházelo příliš mnoho lidí. Příliš mnoho náhodných obětí. Nezapomínejte, že to

bylo v roce 1997. Jedenáctého března. Čtyři a půl roku před novými pravidly. Mnohem lepší by bylo počkat, až budu ve vestibulu. Ti dva poskoci by za mnou mohli zavřít dveře a zatarasit je těly, zatímco já bych se dozvídal špatné zprávy u recepčního pultu. V tom bodě bych se mohl teoreticky otočit a probojovat se přes ně zpátky ke dveřím, trvalo by mi to ale vteřinu dvě a během té vteřiny dvou by mě čtyři chlapíci, kteří neměli nic na práci, mohli tisíckrát střelit do zad.

A kdybych se vydal k nim, mohli by mě zastřelit zepředu. A kam bych utekl? Uniknout *do* Pentagonu by nebyl vůbec dobrý nápad. Do největší kancelářské budovy na světě. Třicet tisíc lidí. Pět nadzemních podlaží. Dvou-podlažní podzemí. Třicet kilometrů chodeb. Deset paprskovitých spojek mezi okruhy a člověk se z jednoho libovolného bodu do druhého dostane údajně maximálně během sedmi minut, patrně počítáno podle oficiální vojenské pochodové rychlosti šest a půl kilometrů v hodině, takže kdybych usilovně utíkal, dostal bych se kamkoliv během tří minut. Ale kam? Mohl bych najít komoru na smetáky, ukradnout balíčky s obědem a vydržet tam den dva, ale to by bylo všechno. Nebo bych mohl zajmout rukojmí a pokusit se obhájit svůj případ, ale ještě jsem nezažil, že by se něco takového podařilo v praxi.

Tak jsem čekal.

Muž z ochranky po pravé straně přede mnou pravil: „Přeju vám hezký den, pane,“ a prošel kolem mě, jeho partner se protáhl z druhé strany, oba volným tempem, šťastní, že jsou na čerstvém vzduchu, hlídají a konají svou práci. Možná přece jen ne tak hloupí. Řídí se svým plánem. Pokusili se mě nalákat do zamčené místnosti, neuspěli, žádný problém, žádná ostuda, pojďme přejít k plánu B. Počkají, až se za mnou zavřou dveře, a pak začnou organizovat dav, odtlačovat ho od budovy a chránit pro případ, že by uvnitř padly výstřely. Sklo ve vestibulu mělo být nejspíš neprůstřelné, ale ministerstvo obrany dostane za své chytře investované peníze ne vždy to, co očekává.

Dveře byly přímo přede mnou. Otevřené. Zhluboka jsem se nadechl a vstoupil do vestibulu. *Když se chce člověk přesvědčit, jestli jsou kamna horká, nezbude mu někdy nic jiného, než si na ně sáhnout.*

DRUHÁ KAPITOLA

NAVONĚNÁ ŽENA S BLEĐÝMA RUKAMA už byla hluboko v chodbě za otevřeným turniketem. Mávli na ni, že může projít. Přímo před sebou jsem měl dva muže ochranky kladoucí otázky za přepážkou. Po levé straně dva muže kontrolující odznaky. Stáli po stranách otevřeného turniketu. Čtyři muži za turniketem neměli pořad do čeho píchnout. Pořád tvořili tichou ostražitou skupinku, jako nezávislý tým. Pořád jsem jim neviděl na boty.

Znovu jsem se zhluboka nadechl a přistoupil k přepážce.

Jako jehně na porážku.

Muž na levém konci přepážky se na mě podíval a pravil: „Ano, pane.“ Únava a rezignace v hlase. Odpověď, ne otázka, jako bych už promluvil. Vypadal mladě a dostatečně inteligentně. Se vši pravděpodobností skutečný pracovník Ochraně bezpečnostní služby. Důstojníci zástupci vojenské policie se učí rychle, ale neřídili by kontrolní přepážku v Pentagonu, ani pod nejtajnější záminkou.

Muž za přepážkou na mě ještě jednou tázavě pohlédl a já jsem mu sdělil: „Mám schůzku na dvanáctou.“

„S kým?“

„S plukovníkem Frazerem,“ oznámil jsem.

Muž se zatvářil, jako by mu to jméno nic neříkalo. Největší kancelářská budova na světě. Třicet tisíc lidí. Zalistoval v knize velikosti telefonního

seznamu a zeptal se: „Máte na mysli plukovníka Johna Jamese Frazera? Ze senátních záležitostí?“

„Ano,“ potvrdil jsem.

Nebo: *Vinen na základě slov obžaloby.*

Lelkující čtveřice za turniketem mě sledovala. Ale nepohnula se. Zatím.

Muž na přepážce se nezeptal, jak se jmenuju. Patrně částečně proto, že byl informován a viděl fotografie, a částečně proto, že jsem měl na vycházkové uniformě jmenovku, dle předpisu přesně uprostřed pravé náprsní kapsy, horní okraj přesně šest milimetrů pod vrchním švem.

Seedm písmen: REACHER.

Nebo deset písmen: *Zatkněte mě.*

Muž za kontrolní přepážkou sdělil: „Plukovník John James Frazer má kancelář v 3C315. Víte, jak se tam dostat?“

Odpověděl jsem: „Ano.“ Třetí podlaží, okruh C, nejbližší u paprskovité spojky 3, oddělení 15. Pentagonská verze souřadnic na mapě, rozhodně ne zbytečná, když se vezme v úvahu celých sto tisíc metrů čtverečních na patro.

Pracovník na přepážce popřál: „Hezký den, pane,“ a přešel bezelstným pohledem za mé rameno na dalšího ve frontě. Na okamžik jsem zůstal nehnutě stát. Hrají na jistotu. Nechtějí se dopustit jakékoliv chyby. Základní pravidlo k posouzení trestuhodnosti vyjadřuje latinská věta *Actus non facit reum nisi mens sit rea*, což zhruba přeloženo znamená: Tvoje činy tě nemusejí nutně přivést do maléru, když ses jich dopustil nevědomky. Jednání se posuzuje podle záměru. Čekají, až ho prokážeš. Čekají, až projdeš turniketem a vstoupíš do labyrintu chodeb. Což vysvětluje, proč jsou ti přebyteční strážci pořád na své straně vchodu, ne na tvé. Musíš nejdřív překročit hranici. Možná je ve hře otázka pravomoci. Možná se poradili s právníky. Frazer tě chce nakopat do zadku, ale chrání si vlastní.

Znovu jsem se nadechl, překročil hranici a ocitl se na nepřátelském území. Prošel jsem mezi oběma kontrolory odznaků a protáhl se mezi studenými boky turniketu. Zátaras zůstal odklopený. Nic mě neuhodilo do stehů. Vynořil jsem se na druhé straně a zastavil se. Nicnedělající strážce jsem měl po pravé ruce. Podíval jsem se jim na boty. Vojenská nařízení týkající se obuvi jsou překvapivě mlhavá. Obyčejné černé šněrovací polobotky, konzervativní, bez ozdob, minimálně tři páry šněrovacích dírek, pevná špička, podpatek nanejvýš pět čísel vysoký. Víc toho předpisy neříkají. Čtyři chlápci po mé pravici na sobě měli stejné uniformy jako

Ochranná bezpečnostní služba, ale ne policajtské boty. Ne jako jejich dva kolegové venku. Pyšnili se čtyřmi variacemi na stejné klasické téma. Oslnivý lesk, utažené tkaničky, tu a tam obnošená místa a varhánky. Možná skuteční členové ochranky. Možná také ne. Nedalo se to poznat. Ne na místě.

Díval jsem se na ně, oni se dívali na mě, ale nikdo nepromluvil. Obešel jsem je a zamířil hlouběji do budovy. Proti směru hodinových ručiček jsem prošel okruhem E a zahrnul doleva do první paprskovité spojky.

Všichni čtyři strážci vykročili v mých stopách.

Drželi se osmnáct metrů za mnou. Dostatečně blízko, aby mě neztratili z dohledu, a dostatečně daleko, aby se na mě netlačili. Maximálně sedm minut mezi jakýmikoliv dvěma body. Případal jsem si jako šunka v sendviči. Před kanceláří 3C315 určitě čeká další skupina, nebo alespoň tak blízko od ní, kam mi dovolí dojít. Hnal jsem se jí přímo do náručí. Neměl jsem kam utéct, neměl jsem se kam schovat.

Po schodech v okruhu D jsem vyšel do třetího patra. Jen tak pro zábavu jsem změnil směr a po směru hodinových ručiček minul paprskovitou spojku pět a čtyři. Okruh D se hemžil lidmi s rukama plnými složek v khaki deskách. Uniformovaní muži a ženy s prázdnými očima vzorově vykračovali. Téměř se tamtudy nedalo projít. Uhýbal jsem, uskakoval stranou a postupoval vpřed. Ostatní sledovali každý můj krok. Vlasy a strniště. Zastavil jsem se u fontánky s pitnou vodou, sklonil se a napil. Ostatní mě mýjeli. Strážce, kteří se drželi osmnáct metrů za mnou, jsem nikde neviděl. Tou dobou mě ale vůbec nemuseli pronásledovat. Věděli, kam jdu, a věděli, kdy tam mám dorazit.

Narovnal jsem se, vydal se opět na cestu a zahrnul doprava do paprskového čísla tři. Dostal jsem se do okruhu C. Ve vzduchu byla cítit vlna uniforem, leštěnka na linoleum a lehká vůně doutníků. Stěny pokrývala silná vrstva instituční barvy. Rozhlédl jsem se doprava a doleva. V chodbě se nacházelo pár lidí, ale žádný hlouček před kanceláří patnáct. Možná čekali, až vejdu dovnitř. Už jsem měl pět minut zpoždění.

Neotočil jsem se. Pokračoval jsem paprskem číslo tři a prošel okruhem B k okruhu A. K srdci budovy, kde paprsky končily. Nebo začínaly, podle toho, jakou měl člověk hodnost a výhled do budoucna. Za okruhem A není nic jiného než otevřené pětiúhelníkové náměstí o rozloze dvacet tisíc čtverečních metrů, připomínající otvor uprostřed hranaté koblíhy. Tenkrát se mu říkalo Ground Zero, protože si všichni mysleli, že Sověti na něj mají

neustále namířenou svou nejlepší a největší raketu, jako do velkého pompézního středu terče. Já osobně se domnívám, že to nebyla pravda. Sověti na něj měli namířeno pět svých největších a nejlepších raket pro případ, že by se jim čtyři nepodařilo odpálit. Ani Sověti nedostávali za své chytré investované peníze vždycky to, co si představovali.

Počkal jsem v okruhu A, dokud jsem neměl deset minut zpoždění. Ať se klidně dohadují, kde vězím. Možná po tobě už začali pátrat. Čtveřice falešných strážců už možná dostává vynadáno, že tě ztratili. Znovu jsem se zhluboka nadechl, odlepil se od zdi a vyrazil zpátky po svých stopách paprskem číslo tři, přes okruh B k okruhu C. Bez zpomalení jsem zabočil a vydal se ke kanceláři patnáct.

TŘETÍ KAPITOLA

PŘED KANCELÁŘÍ PATNÁCT NIKDO NEČEKAL. Žádný speciální tým. I chodba zela prázdnotou, oběma směry, až kam oko dohlédlo. A nořila se do ticha. Usoudil jsem, že každý je už tam, kde chtěl být. Schůzka ve dvanáct hodin byla v plném proudu.

Dveře kanceláře patnáct byly otevřené. Ze slušnosti jsem na ně jednou zaklepal, jako oznámení, jako varování, a pak jsem vstoupil dovnitř. Většina kanceláří v Pentagonu bývala dřív velká a otevřená, přehrazená kartotékami a nábytkem na oddělení, proto se jim také dodnes tak říká, ale během let vyrostly pevné stěny a vznikly soukromé prostory. Frazerova úřadovna tomu přesně odpovídala. Malá, čtvercová, s oknem bez výhledu, kobercem na podlaze, fotografiemi na stěnách, kovovým stolem ministerstva obrany, jedním křeslem, dvěma židlemi, skříňkou a širokou kartotékou.

A nikdo v ní nebyl, až na Frazera v křesle za psacím stolem. Frazer vzhlédl a usmál se.

Pozdravil: „Dobrý den, Reachere.“

Pohlédl jsem doprava a doleva. Nikde nikdo. Vůbec nikdo. Kancelář neměla soukromou koupelnu. Žádnou větší skříň. Jakékoliv jiné dveře. Chodba za mými zády byla prázdná. V obří budově panovalo ticho.

Frazer mě vyzval: „Zavřete dveře.“

Zavřel jsem za sebou.

Frazer pravil: „Posaďte se, jestli chcete.“

Sedl jsem si.

Frazer mi vyčetl: „Jdete pozdě.“

„Omlouvám se,“ opáčil jsem. „Zdržel jsem se u vchodu.“

Frazer přikývl. „Tahle budova je ve dvanáct hodin strašná. Polední přestávky, výměna směn, na co si vzpomenete. Je to tady jako v zoologické zahradě. Ve dvanáct hodin zásadně nikam nechodím. Zavřu se u sebe.“ Měřil zhruba sto sedmdesát sedm čísel, vážil devadesát kilo, měl široká ramena, mohutnou hrud', červený obličej, černé vlasy a bylo mu kolem pětáctyřiceti. V žilách mu proudila spousta skotské krve profiltrované bohatou půdou Tennessee, odkud pocházel. Jako mladík bojoval ve Vietnamu a jako postarší muž v Perském zálivu. Vojenské pecky získané v aktivní službě se na něm ježily jako vyrážka. Patřil ke starodávným bojovníkům, ale měl smůlu, že dokázal mluvit a usmívat se stejně dobře jako bojovat, tak ho převely do senátních záležitostí, protože skutečnými nepřáteli se stali muži utahující šňůrky u váčku.

Zeptal se: „Co pro mě máte?“

Neodpověděl jsem. Neměl jsem co říct. Nečekal jsem, že se dostanu tak daleko.

Frazer dodal: „Doufám, že dobré zprávy.“

„Žádné zprávy,“ opáčil jsem.

„Žádné?“

Přikývl jsem. „Žádné.“

„Řekl jste mi, že máte to jméno. Tak zněla vaše zpráva.“

„Nemám to jméno.“

„Tak proč jste to tvrdil? Proč jste požádal o schůzku?“

Na okamžik jsem se zarazil.

„Byla to zkratka,“ sdělil jsem.

„V jakém směru?“

„Rozhlásil jsem, že mám jméno. Chtěl jsem vědět, kdo vyleze zpod kamene, aby mě umlčel.“

„A nikdo nevylezl?“

„Zatím ne. Ale před deseti minutami jsem byl přesvědčený o opaku. Ve vestibulu čekali čtyři muži. V uniformách Ochranné bezpečnostní služby. Vyrázili za mnou. Myslel jsem, že mě mají zatknout.“

„Kam za vámi vyrazili?“

„Okruhem E do okruhu D. Pak jsem je ztratil na schodech.“

Frazer se opět usmál.

„Trpíte stihomamem,“ prohlásil. „Neztratil jste je. Říkal jsem vám, že ve dvanáct se mění směny. Přijedou metrem jako všichni ostatní, minutu dvě okounějí a pak se přemístí do místnosti pro mužstvo. Ta je v okruhu B. Nepronásledovali vás.“

Nic jsem na to neřekl.

Frazer poznamenal: „Pořád se tady poflakují nějaké skupinky. Skupinky všelijakých lidí. Máme obrovský počet nadbytečných zaměstnanců. Musí se s tím něco udělat. Je to nevyhnutelné. V Kapitulu o tom slyším každý den. Nedá se tomu zabránit. Měli bychom to mít všichni na paměti. Zejména lidé jako vy.“

„Jako já?“ podivil jsem se.

„V téhle armádě slouží spousta majorů. Patrně příliš mnoho.“

„Také spousta plukovníků,“ upozornil jsem.

„Míň plukovníků než majorů.“

Nechal jsem to bez odpovědi.

Frazer se zeptal: „Co je na vašem seznamu věcí, které by mohly vylézt zpod kamene?“

Vy jste na tom seznamu, pomyslel jsem si.

Frazer se otázal: „Jsem to já?“

„Ne, nejste,“ zalhal jsem.

Frazer se opět usmál. „Dobrá odpověď. Kdybych na vás měl pifku, nechal bych vás zabít dole v Mississippi. Možná bych za vámi přijel a sám se o to postaral.“

Nic jsem na to neřekl. Frazer si mě chvíli prohlížel, pak se mu úsměv rozlil po celém obličejí, přešel do smíchu, který se pokusil potlačit, ale nepodařilo se mu to. Smích z něj vyrazil jako vyštěknutí, jako kýchnutí, a musel se opřít o opěradlo a podívat do stropu.

Namítl jsem: „Co se děje?“

Frazer se podíval opět na mě. Stále se usmíval. Řekl: „Promiňte. Vybavilo se mi jedno rčení. Lidé říkají, tenthle chlap? Ten se nedá ani zatknout.“

Nic jsem na to neodpověděl.

Frazer mi vyčetl: „Vypadáte příšerně. Máme tady ve městě holiče, jestli vám to ušlo. Měl byste k nějakému zajít.“

„To nejde,“ prohlásil jsem. „Mám takhle vypadat.“

Před pěti dny jsem měl vlasy o pět dnů kratší, ale patrně stále příliš dlouhé, aby ušly pozornosti. Leon Garber, který byl tehdy zase jednou mým velícím důstojníkem, si mě povolal k sobě do kanceláře, a protože jeho vzkaz obsahoval pokyn *bez odkladu a bez ohledu na osobní zjev*, usoudil jsem, že chce kout železo, dokud je žhavé, a sprdnout mě, když mám důkaz ještě přímo na hlavě. A přesně tak naše setkání začalo. Garber se zeptal: „Které armádní nařízení se zabývá osobním vzhledem vojáka?“

Což byla podle mě otázka pěkně pod pás. Garber totiž patřil k nejošuntějším důstojníkům, jaké jsem kdy potkal. Mohl si na sebe vzít zbrusu novou vycházkovou uniformu přímo ze skladu a o hodinu později vypadal, jako by v ní vybojoval dvě války, nesvlékal ji ani na noc a přežil v ní tři rvačky před barem.

Odpověděl jsem: „Nepamatuju si, které armádní nařízení se zabývá osobním vzhledem vojáka.“

Garber přiznal: „Já také ne. Přesto si ale vzpomínám, že norma na délku vlasů a nehtů a pravidla oblékání jsou uvedeny v první kapitole, oddíl osm. Mám ten oddíl jasně před očima, černý na bílém. Pamatujete si, co praví?“

Odpověděl jsem: „Ne.“

„Praví, že norma úpravy vlasů je nutná k zachování jednotného rázu uvnitř vojenské populace.“

„Chápu.“

„Ta norma ustanovuje jasné požadavky. Víte, jak zní?“

„Měl jsem spoustu práce. Právě jsem se vrátil z Koreje.“

„Slyšel jsem, že z Japonska.“

„Tam jsem se jen zastavil po cestě.“

„Na jak dlouho?“

„Dvanáct hodin.“

„Copak nemají v Japonsku holiče?“

„Určitě mají.“

„Trvá japonským holičům ostříhání vlasů déle než dvanáct hodin?“

„Určitě netrvá.“

„Kapitola jedna, oddíl osm, paragraf dva praví, že vlasy na temeni hlavy musí být úhledně upravené, délka a objem přiměřené, a nesmí působit rozčuchaně, neudržovaně či jakkoliv jinak nevhodně. Vlasy musí být naopak úpravně sestřižené podél obličeje.“

Namítl jsem: „Nějsem si jistý, jestli vím, co to znamená.“

„Úpravně sestřižené podél obličeje znamená, že spodní okraj vlasů kopíruje v přirozeném úhlu tvar hlavy a spadá k nejnižšímu bodu na zátylku.“

Přislíbil jsem: „Postarám se o to.“

„Uvědomte si, že je to nařízení. Ne doporučení.“

„Dobře,“ podrobil jsem se.

„Paragraf dva také praví, že vlasy v učesaném stavu *nesmí* sahat přes uši a obočí a *nesmí* se dotýkat límce.“

„Dobře,“ zopakoval jsem.

„Vy byste neoznačil současný stav svých vlasů jako rozčuchaný, neudržovaný a nevhodný?“

„V porovnání s čím?“

„A co obočí, uši a límec, když zajedete do vlasů hřebenem?“

„Postarám se o to,“ přislíbil jsem ještě jednou.

Pak se Garber usmál a atmosféra schůzky se naprosto změnila.

Garber se zeptal: „Jak rychle vám ostatně rostou vlasy?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Předpokládám, že normálně rychle. Jako komukoliv jinému. Proč to chcete vědět?“

„Vyskytl se problém,“ sdělil Garber. „Na jihu v Mississippi.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

GARBER OBJASNIL, ŽE PROBLÉM NA JIHU v Mississippi se týká sedmadvacetileté ženy jménem Janice May Chapmanová. Problém spočívá v tom, že je mrtvá. Našli ji zabitou jeden blok za hlavní třídou města Carter Crossing.

„Patřila k nám?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Garber. „Byla civilistka.“

„Tak co je nám do toho?“

„Hned vám to vysvětlím,“ opáčil Garber. „Nejdřív vám přiblížím pozadí. Carter Crossing je Zapadákov. V severovýchodním rohu státu, u hranice s Alabamou a Tennessee. Ze severu na jih tamtudy vede železnice a z východu na západ úzká polní cesta. Křížují se v místě s pramenem, kde dřív lokomotivy nabíraly vodu, cestující vystupovali, aby se najedli, a městečko vzkvétalo. Od konce druhé světové války jím však projíždí vlak jen dvakrát denně, a to pouze nákladní, takže zmizeli cestující a městečko se ocitlo na pokraji zániku.“

„Co ho zase postavilo na nohy?“

„Federální investice. Víte, jak to chodí. Washington nemohl dopustit, aby se velké plochy na Jihu změnilly v země třetího světa, tak tam nasypal peníze. Hodně peněz. Už jste si někdy všiml, že nespokojenci, kteří se nejhlasitěji bouří proti snížení vládních výdajů, bydlí ve státech s největšími dotacemi? Snížení vládních výdajů by je zabilo.“

Zeptal jsem se: „Co dostalo Carter Crossing?“

„Carter Crossing dostalo vojenskou základnu Fort Kelham.“

„Aha,“ pochopil jsem. „O Kelhamu jsem už slyšel. Jenom jsem nevěděl, kde se přesně nachází.“

„Býval obrovský,“ pokračoval Garber. „Začali ho stavět kolem roku 1950. Velikostí to mohl dotáhnout na Fort Hood, ale nakonec jim došlo, že leží příliš daleko na východ od I-55 a příliš daleko na západ od I-65. Musíte se k němu vláčet po malých silnicích. Nebo křičeli texaští politici hlasitěji než mississippští. Hood každopádně zvítězil a Kelham upadl v zapomnění. Přežíval do konce války ve Vietnamu a pak se z něj stala škola pro Rangers. Kterou je dodnes.“

„Myslel jsem, že Rangers trénují v Benningu.“

„Své nejlepší lidi posílají na čas do Kelhamu. Není to daleko. A má to něco společného s terénem.“

„Rangers jsou speciální jednotka.“

„Přesně tak.“

„To mají tolik lidí, aby zaměstnali celé město?“

„V podstatě ano,“ potvrdil Garber. „A to město není moc velké.“

„Takže co se mi snažíte říct? Jeden z Rangers zabil Janice May Chapmanovou?“

„O tom pochybuju,“ opáčil Garber. „Zabil ji nejspíš nějaký místní zálesák.“

„Mají v Mississippi zálesáky? Mají tam vůbec lesy?“

„Tak nějaký venkovan. Pole tam určitě mají.“

„O čem přesně se bavíme?“

Garber vstal od psacího stolu, přešel přes místnost a zavřel dveře. Byl samozřejmě menší než já, o hodně menší, ale stejně široký. A dělal si starosti. Bylo neobvyklé, aby za sebou zavíral, a ještě neobvyklejší, že uplynulo pět minut a on nepronesl žádné moralizující kázání, aforismus či slogan, kterými s oblibou podtrhoval pro názornost svůj výklad. Ustoupil dozadu, opět se zasunul za stůl, se zasyčením vzduchu z polstrování usedl a zeptal se: „Už jste někdy slyšel o Kosovu?“

„Leží na Balkáně,“ opáčil jsem. „Kousek od Srbska a Chorvatska.“

„Brzy tam vypukne válka. My se tomu údajně snažíme zabránit. Patrně se nám to nepodaří a skončíme tak, že budeme bombardovat obě strany.“

„Vždycky existuje plán B,“ podotkl jsem.

„Srbsko-chorvatská záležitost dopadla katastrofálně. Stejně jako Rwanda. Totálně jsme se ztrapnili. Žijeme ve dvacátém století, prokristapána.“

„Přijde mi, že přesně tohle se k dvacátému století hodí.“

„Mělo by vypadat jinak.“

„Radím vám, abyste počkal do jednadvacátého.“

„Na nic čekat nebudeme. Pokusíme se, aby to v Kosovu dopadlo dobře.“

„V tom případě přeju hodně štěstí. Nechodte za mnou škemrat o pomoc. Jsem jenom policajt.“

„Už tam máme lidi. Ne nastálo, ale čas od času přiletí a zase zmizí.“

Zeptal jsem se: „Kdo to je?“

Garber objasnil: „Mírové sbory.“

„Cože, Organizace spojených národů?“

„Ne tak zcela. Jsou to výhradně naši lidi.“

„To jsem nevěděl.“

„Nemá o tom vědět vůbec nikdo.“

„Jak dlouho tam už lítají?“

„Dvanáct měsíců.“

Podivil jsem se: „To už rok posíláme na Balkán pozemní jednotky a nikdo o tom neví?“

„Není to žádná velká operace,“ odpověděl Garber. „Částečně provádějí průzkum. Hlavně se však snaží uklidnit situaci. Konkuruje si tam spousta frakcí. Kdyby se někdo zeptal, vždycky můžeme říct, že si nás pozvala druhá strana. Každý si takhle myslí, že podporujeme všechny ostatní. Má to odstrašující účinek.“

Zeptal jsem se: „Koho tam posíláme?“

Garber sdělil: „Rangers.“

Garber mi vysvětlil, že Fort Kelham stále funguje jako oficiální výcviková škola pro Rangers, k tomu v ní ale ještě sídlí dvě kompletní roty vycvičených Rangers, rota Alfa a rota Bravo, které posílají tajně na střídačku do Kosova, vždycky po měsíci. Kelham leží uprostřed pustiny a výborně se k takovému účelu hodí. Ne že bychom ale museli něco tajit, řekl Garber. Do akce je zapojeno jen pár lidí a jedná se o humanitární misi postavenou na nejušlechtlejších záměrech. Washington je ale Washington a o některých věcech je lepší nemluvit.

Zeptal jsem se: „Má Carter Crossing policejní oddělení?“

Garber odpověděl: „Ano, má.“

„Tak mě nechte hádat. Nedaří se jim pohnout s vyšetřováním té vraždy z místa a chtějí si zalovit v cizích vodách. Chtějí, aby na seznam podezřelých přibylo pár lidí z Kelhamu.“

„Ano,“ potvrdil Garber.

„A chtějí jim položit nejrůznější otázky.“

„Ano.“

„Ale my si nemůžeme dovolit, aby se začali kohokoliv vyptávat, protože by praskly ty přílety a odlety.“

„Správně.“

„Stojí ten jejich případ na pevných základech?“

Doufal jsem, že Garber řekne ne, ale místo toho sdělil: „Spíš na indiciích.“

„Na indiciích?“ podivil jsem se.

Garber sdělil: „K té vraždě došlo v nešťastnou dobu. Janice May Chapmanová byla zabita tři dny poté, co se rota Bravo vrátila z poslední výpravy do Kosova. Přivázejí je přímo ze zámoří. Kelham má vlastní přistávací dráhu. Už jsem vám říkal, že je obrovský. Přistávají za tmy, v rámci utajení. Pak sedí dva dny zamčení v kasárnách a podávají hlášení.“

„A potom?“

„Potom dostane rota, která se vrátila, týdenní dovolenou.“

„A vyrazí do města.“

„Rozhodně většina z nich.“

„Včetně hlavní třídy a bloků za ní.“

„Tam jsou bary.“

„A v barech se setkávají s místními ženami.“

„Jako vždycky.“

„A Janice May Chapmanová byla místní žena.“

„A známá tím, že je přátelská.“

Povzdechl jsem si: „Skvělé.“

Garber dodal: „Byla znásilněna a zohavena.“

„Jak zohavena?“

„Nezeptal jsem se. Nechtěl jsem to vědět. Bylo jí dvacet sedm. Jodie je také dvacet sedm.“

Jeho jediná dcera. Jediné dítě. Velice milované.

Zeptal jsem se: „Jak se jí daří?“

„Dobře.“

„Kde teď je?“

„Je právnicka,“ sdělil Garber, jako by to bylo místo, ne povolání. Pak se na oplátku zeptal: „Jak se daří vašemu bratrovi?“

Odpověděl jsem: „Pokud vím, tak také dobře.“

„Pořád pracuje pro ministerstvo financí?“

„Pokud vím, tak ano.“

„Býval to dobrý voják,“ zalitoval Garber, jako by se odchod z armády rovnal smrti.

Nic jsem na to neřekl.

Garber se zeptal: „Tak co byste udělal, tam na jihu v Mississippi?“

Nezapomeňte, že to bylo v roce 1997. Privil jsem: „Nemůžeme odstavit místní policejní oddělení na vedlejší kolej. Ne za těchhle okolností. Nemůžeme od nich ale ani čekat, že mají dostatek zkušeností a lidí. Tak bychom jim měli nabídnout pomoc. Měli bychom tam někoho poslat. Chopíme se vyšetřování na základně. Jestli to udělal někdo z Kelhamu, naservírujeme ho na stříbrném podnose. Učiníme zadost spravedlnosti, ale neprozradíme nic, co má zůstat utajeno.“

„Tak jednoduché to není,“ upozornil Garber. „Ještě jsem vám neřekl to nejhorší.“

„Co je nejhorší?“

„Rotě Bravo velí jistý Reed Riley. Znáte ho?“

„To jméno mi něco říká.“

„Čemuž se nedivím. Jeho otec je Carlton Riley.“

Ulevil jsem si: „Do prdele.“

Garber přikývl. „Ten senátor. Předseda branného výboru. Buď náš nejlepší přítel, nebo největší nepřítel, podle toho, kterým směrem povane vítr. Mít za syna kapitána pěchoty má hodnotu milion volebních hlasů. Mít za syna hrdinu dvojnásobnou hodnotu. Nechci ale myslet na to, co by se stalo, kdyby vyšlo najevo, že jeden z Reedových kluků je vrah.“

Prohlásil jsem: „Potřebujeme okamžitě někoho v Kelhamu.“

Garber opáčil: „Proto jsem vás požádal o schůzku.“

„Kdy tam mám vyrazit?“

„Nechci, abyste tam vyrazil,“ oznámil Garber.

PÁTÁ KAPITOLA

GARBER MI SDĚLIL, že na práci v Kelhamu si nevybral mě. Jeho volba padla na zbrusu nového majora vojenské policie jménem Duncan Munro. Vojenská rodina, Stříbrná hvězda, Purpurové srdce a tak dále a tak dále. Nedávno odvedl dobrou práci v Koreji a v současné době odvádí skvělou práci v Německu. Byl o pět let mladší než já a podle toho, co jsem zaslechl, jsem byl před pěti lety přesně stejný jako on. Nikdy jsem se s ním nesetkal.

Garber oznámil: „Dneska večer odlétá. Plánovaný čas příjezdu zítra dopoledne.“

„Vaše rozhodnutí,“ podotkl jsem. „Alespoň předpokládám.“

„Je to ožehavá situace,“ upozornil Garber.

„To jsem pochopil,“ opáčil jsem. „Rozhodně příliš ožehavá na to, abych se do ní zapojil.“

„Neházejte flintu do žita. Mám pro vás jiný úkol. Něco, co snad budete považovat za stejně důležité.“

„Co by to mělo být?“

„Práce v přestrojení,“ prozradil Garber. „Proto mám radost z vašich vlasů. Jsou neupravené a nezastřížené. To jsou dvě věci, které působí při práci v přestrojení největší problémy. Vlasy a boty. Boty se dají koupit u Goodwilla. Ale vlasy se nedají nechat na poslední chvíli narůst.“

„Kde bych měl pracovat?“

„V Carter Crossing, kde jinde? Na jihu v Mississippi. Mimo základnu. Osud vás tam zavane jako nezakotveného bývalého vojáka, který se poflakuje po Státech. Znáte ty typy. Přitahují je místa s vojenskými základnami, kde se cítí doma. Takže se zjevíte ve městě, spřátelíte se s místním policejním sborem a využijete té známosti k tomu, abyste kontroloval, jestli si policajti i Munro počínají správně.“

„Vy chcete, abych vystupoval jako civilista?“

„Určitě to zvládnete. Jsme všichni stejný živočišný druh. Zvyknete si.“

„Povedu aktivní vyšetřování?“

„Ne. Jenom budete pozorovat a podávat hlášení. Jako byste hodnotil výkon při tréninku. S tím už máte zkušenosti. Budete mi dělat oči a uši. V téhle záležitosti nesmí dojít k žádné chybě.“

„Dobře,“ přikývl jsem.

„Máte ještě nějaké otázky?“

„Kdy mám vyrazit?“

„Zítra ráno, hned za svítání.“

„Jak mám zařídit, aby nedošlo k žádné chybě?“

Garber se zarazil, zavrtěl na židli a nechal mou otázku nezodpovězenou.

Vrátil jsem se k sobě do kasáren, osprchoval se, ale neholil. Práce v přestrojení je něco jako divadelní role a Garber měl pravdu. Znal jsem tyhle typy. Znají je všichni vojáci. Města u základen se hemží chlápky, kteří z nějakého důvodu vypadli ze systému a nikdy se nedostali dál než dva kilometry. Někteří zůstanou a jiní se musí přesunout jinam, ale vždycky skončí ve městě u základny. Stejně jako předchozí, ale jiné. V prostředí, ve kterém se vyznají. Kde se cítí dobře. Zachovají si pár hluboce zakořeněných vojenských zvyků, jako by je měli zakódované v genech, ale vykašlou se na pravidelnou tělesnou péči. Jejich životy přestane řídit kapitola jedna, oddíl osm, paragraf dvě. Tak jsem se neholil ani neučesal. Jenom jsem nechal uschnout vlasy.

Pak jsem poskládal na postel, co jsem potřeboval. Nemusel jsem ke Goodwillovi pro boty. Měl jsem jedny, které vyhovovaly. Před dvanácti lety jsem zavítal do Velké Británie a ve starodávném pánském obchodě ve vesnici kilometry od civilizace jsem si koupil pevné hnědé boty. Velké, těžké a bytelné. Dobře jsem se o ně staral, ale byly už trochu obnošené, vrásčité a měly sešlapané podpatky.

Položil jsem je na postel a neměl co přidat. Jiné osobní oblečení jsem nevládnul. Vůbec žádné. Dokonce ani ponožky. V zásuvce jsem objevil staré vojenské tričko, olivově hnědé, bavlněné, původně silné, nyní ale vyšísované a tenké jako hedvábí. Usoudil jsem, že právě takové tričko by si bývalý voják možná schoval. Položil jsem ho k botám. Pak jsem zašel do obchodu a prozkoumal regály, které mě normálně nezajímají. Našel jsem hnědé plátěné kalhoty a tričko s dlouhým rukávem, které bylo původně kaštanové, ale v továrně ho předeprali, takže vypadalo dost růžově. Moc mě nenadchlo, ale jiné v mé velikosti neměli. Kromě toho bylo zlevněné, čímž si mě získalo, a působilo poměrně civilně. Už jsem viděl lidi v horších věcech. A hodilo se do každého počasí. Nebyl jsem si jistý, jaké bude v severovýchodním rohu Mississippi v březnu teplo. Kdybych se potil, budu si moct vyhrnout rukávy, a kdyby mi byla zima, tak si je stáhnou.

Zvolil jsem bílé spodní prádlo, khaki ponožky a v oddělení s toaletními potřebami jsem narazil na poloviční cestovní kartáček na zuby. Okamžitě se mi zalíbil. Štětiny měl ukryté v umělohmotném pouzdře a dal se vytáhnout a rozložit do obvyklé délky. Očividně ho vyrobili, aby se vešel do kapsy. Pohodlně se nosil a štětiny zůstávaly čisté. Velice chytrý nápad.

Oblečení jsem poslal okamžitě do prádelny, aby vypadalo obnošeně. Prádelny na vojenských základnách to dokážou úplně dokonale. Pak jsem se vydal do města na hamburger k pozdnímu obědu. V restauraci rychlého občerstvení jsem narazil na starého kamaráda, kolegu od vojenské policie, Stana Lowreyho. Mnohokrát jsme spolu pracovali. Seděl u stolu před tácem se zbytky dvěstěpadesátigramového hamburgeru a hranolků. Došel jsem si pro vlastní a zasunul se naproti němu. Stan pravil: „Slyšel jsem, že jsi na cestě do Mississippi.“

Zeptal jsem se: „Odkud to víš?“

„Můj seržant se to dozvěděl od seržanta v Garberově kanceláři.“

„Kdy?“

„Zhruba před dvěma hodinami.“

„Skvělé,“ zajásal jsem. „Před dvěma hodinami jsem ještě vůbec nic nevěděl. Není nad dobré utajení.“

„Můj seržant tvrdí, že tam jedeš jako druhé housle.“

„Tvůj seržant má pravdu.“

„Hlavní vyšetřovatel má podle mého seržanta ještě mlíko na bradě.“

Přikývl jsem. „Jedu ho hlídat.“

„To je vážně báječný úkol. Doufám, že se osvědčíš.“

„Jenom jestli si ten kluk povede dobře.“

„Což by se mu mohlo podařit.“

Zakouzl jsem se do hamburgeru a napil se kávy. Řekl jsem: „Nejsem si jistý, jestli vůbec půjde vést si dobře. Ta záležitost je hodně citlivá. Možná se vůbec nedá uspokojivě vyřešit. Je také velice dobře možné, že mi Garber chrání kůži a obětuje toho kluka.“

Lowrey podotkl: „O tom si nech zdát, kamaráde. Jsi starý kůň a Garber se tě chystá předhodit řezníkovi. Zrodila se nová hvězda. Patříš historii.“

„V tom případě ty taky,“ upozornil jsem. „Jestli jsem starý kůň, tak ty už čekáš, až z tebe udělají lepidlo.“

„Přesně tak,“ souhlasil Lowrey. „Právě toho se bojím. Ještě dneska se chci podívat do inzerátů na volná místa.“

Po zbytek odpoledne se toho moc nestalo. Z prádelny mi přišlo oblečení, trochu vybledlé a ošoupané velkými stroji. Také ho prohnali mandlem, ale to se spraví po dni na cestě. Nechal jsem ho na podlaze, úhledně složené vedle bot. Pak mi zazvonil telefon, telefonista na ústředně mě spojil s Pentagonem a ve sluchátku se ozval jakýsi plukovník John James Frazer. Sdělil mi, že v současné době pracuje pro Senát, ale ono trapné přiznání zmírnil výčtem bojových zásluh, abych ho hned neodepsal jako šaška. Pak oznámil: „Potřebuju bezodkladně vědět, kdyby se vynořilo sebemenší zrnko či náznak pomluv na adresu kohokoliv z roty Bravo. Okamžitě, je vám to jasné? Ve dne v noci.“

Opáčil jsem: „A já zase potřebuju vědět, jak místní policejní oddělení vůbec ví, že je v Kelhamu umístěna rota Bravo. Domníval jsem se, že to má být tajemství.“

„Odvázejí je a přivázejí dopravními letouny C5. Jsou to hlučné stroje.“

„Uprostřed noci. Můžou přivážet nevinné zásoby. Fazole a municí.“

„Před měsícem nastaly problémy s počasím. Nad Atlantikem řádila bouře. Zpozdili se. Přistáli po rozednění. Neušli pozornosti. A stejně je to město s vojenskou základnou. Víte, jak to v takových městech chodí. Místní nejsou slepí ani hloupí. Pamatují si obličej. Vědí, že na měsíc zmizí a pak se zase objeví.“

„Už se vynořily spekulace a pověsti. To, kdy se to stalo, svědčí o mnohém. Jak jste řekl, lidé nejsou hloupí.“

„To načasování by mohlo být úplně náhodné.“

„Mohlo,“ opáčil jsem. „Doufejme, že máte pravdu.“

Frazer prohlásil: „Okamžitě mě musíte upozornit, kdyby se vyskytlo něco, o čem by měl vědět kapitán Riley. Cokoliv, je vám to jasné? Neprodleně.“

„Je to rozkaz?“

„Prosba od nadřízeného důstojníka. Je v tom nějaký rozdíl?“

„Patříte k lidem, kteří mi velí?“

„Dejme tomu, že ano.“

„Dobře,“ přijal jsem.

„Mám na mysli opravdu cokoliv. A musí to zůstat mezi námi. Přísně důvěrně.“

„Dobře,“ zopakoval jsem.

„Musíme postupovat s nejvyšší opatrností. Ve hře je nesmírně mnoho.“

„Dobře,“ pravil jsem potřetí.

Pak Frazer dodal: „Ale nechci, abyste udělal cokoliv, z čeho byste měl nepříjemný pocit.“

Šel jsem si lehnout hodně brzy, s neupravenou hřívou vlasů a strništěm, které škrábalo na polštáři. Budík v mé hlavě mě probudil v pět ráno, dvě hodiny před svítáním, v pátek sedmnáctého března roku 1997. První den zbytku mého života.

ŠESTÁ KAPITOLA

JEŠTĚ ZA TMY JSEM SE OBLÉKL, ponožky, boxerky, kalhoty, staré tričko, nové tričko. Zavázal jsem si tkaničky a zastrčil do kapsy cestovní zubní kartáček, společně s balíčkem žvýkaček a ruličkou bankovek. Všechno ostatní jsem nechal doma. Nevzal jsem si identifikační průkaz, hodinky ani cokoli jiného. Divadelní hra podle metody Stanislavského. Představil jsem si, že přesně takhle bych to udělal, kdyby se jednalo o reálnou situaci.

Pak jsem vyrazil ven. Po hlavní silnici základny jsem dorazil ke strážní budce, ze které vyšel Garber. Čekal na mě. V šest ráno. Stále za tmy. Garber měl na sobě polní uniformu, patrně před hodinou ještě čistě vypranou, ale vypadala, že se v ní celou tu hodinu válel v prachu na dvoře farmy. Zastavili jsme se pod žlutým zamženým světlem. Byla velká zima.

Garber se zeptal: „Kde máte tašku?“

Podivil jsem se: „Proč bych měl mít tašku?“

„Lidé mívají tašky.“

„Na co?“

„Nosí v nich náhradní oblečení.“

„Nemám náhradní oblečení. Už tohle jsem si musel extra koupit.“

„Vy jste si *vybral* tohle tričko?“

„Co je na něm špatného?“

„Je růžové.“

„Jenom místy.“

„Jedete do Mississippi. Budou vás považovat za buzeranta. Utlučou vás k smrti.“

„Toho se nebojím.“

„Co podniknete, až se vám tohle oblečení ušpiní?“

„Nevím. Patrně si koupím nové.“

„Jak se chcete dostat do Kelhamu?“

„Říkal jsem si, že dojdu pěšky do města a chytím autobus do Memphisu.“

Zbytek dojedu stopem. Přesně takhle se to patrně dělá.“

„Měl jste snídani?“

„Určitě najdu nějaké bistro.“

Garber se na okamžik odmlčel a pak se zeptal: „Sehnal vás včera John James Frazer? Ten ze senátních záležitostí?“

Potvrdil jsem: „Ano.“

„Jak zněl?“

„Jako bychom vězeli v obrovském maléru, pokud Janice May Chapmanovou nezabil někdo z civilistů.“

„Doufejme, že zabil.“

„Patří Frazer do mého řetězce velení?“

„Bude lepší předpokládat, že ano.“

„Co je to za chlapa?“

„V tuhle chvíli chlap, který je hodně ve stresu. Hrozí mu, že přijde vniveč pět let práce, právě když začíná být důležitá.“

„Řekl mi, že nemám dělat nic, z čeho bych měl nepříjemný pocit.“

„Kravina,“ zavrčel Garber. „Nejste v armádě, aby vám bylo příjemně.“

Upozornil jsem: „Velitel roty nezodpovídá za to, co provede voják, když se zpije o dovolené v baru.“

„Jenom ve skutečném světě,“ namítl Garber. „Tohle je ale politika.“ Pak se opět odmlčel, jen na chvíli, jako by měl v hlavě spoustu bodů a rozhodoval se, kterým začít. Nakonec však jen popřál: „Dobrou cestu, Reachere. Zůstaňte ve spojení, jasné?“

Procházka k autobusovému nádraží byla dlouhá, ale ne nepříjemná. Jenom jsem kladl jednu nohu před druhou. Minulo mě několik aut. Žádné nezastravilo. Patrně by to udělala, kdybych měl na sobě uniformu. V srdci Ameriky je civilní obyvatelstvo svým vojenským sousedům obvykle příznivě nakloněno. To, že mě nikdo nevzal, jsem považoval za známku toho, že

můj převlek je přesvědčivý. Těšilo mě, že jsem složil zkoušku. Nikdy předtím jsem jako civilista nevystupoval. Bylo to pro mě neprobádané území. Něco naprosto nového. Civilistou jsem nikdy nebyl. Jedině po formální stránce osmnáct let mezi narozením a West Pointem, ale ta léta jsem kvůli tátovu povolání strávil po základnách námořní pěchoty, od jedné ke druhé, a žít na základně jako člen vojenské rodiny nemá s civilním životem nic společného. Ani trochu. Takže ta ranní procházka mi připadala jako experiment. Za zády se mi vyhouplo slunce, ohřálo vzduch a ze silnice se začala zvedat rosa a přízemní mlha. Prorážel jsem ji koleny a myslel na starého kamaráda Stana Lowreyho, kterého jsem nechal na základně. Uvažoval jsem, jestli se už podíval do inzerátů. Uvažoval jsem, jestli to má zapotřebí. Uvažoval jsem, jestli to budu mít zapotřebí já.

Necelý kilometr před městem jsem narazil na levnou restauraci u silnice a zašel do ní na snídani. Na nezbytnou kávu a míchaná vajíčka. Připadalo mi, že jsem pěkně zapadl, jak zjevem, tak i chováním. Snídalo tam šest dalších zákazníků. Všichni civilisté, všichni muži a všichni ošumělí a neupravení, alespoň podle norem vyžadujících jednotnost uvnitř vojenské populace. Všech šest mělo na hlavách čepice. Čepice ze síťoviny se štítky a nápisy, které musely znamenat jména výrobců zemědělských strojů nebo obchodníků s osivem. Napadlo mě, jestli by se mi takovou čepici také nepodařilo sehnat. Ve vojenském obchodě jsem žádnou neviděl.

Dojedl jsem, zaplatil servírce a došel prostovlasý na autobusové nádraží. Koupil jsem si lístek, posadil se na lavičku a o třicet minut později jsem se rozvaloval na zadním sedadle greyhoundu a mířil na jihozápad.

SEDMÁ KAPITOLA

JÍZDA AUTOBUSEM MĚ NAPROSTO NADCHLA. Neurazili jsme ohromující vzdálenost, jen malý kousíček obrovského kontinentu, ne víc než dvě čísla na mapě v atlasu, ale jeli jsme šest hodin. Výhled z okna se měnil tak pomalu, že se zdálo, že zůstává pořád stejný, ale přesto vypadala krajina na začátku cesty úplně jinak než na konci. Memphis bylo elegantní velkoměsto protkané mokkými ulicemi, nacpané do nízkých budov natřených tlumenými pastelovými barvami a kypící nenápadnou nevysvětlitelnou činností. Vystoupil jsem na nádraží, zastavil se na chvíli v jasném odpoledním slunci a naslouchal šumu a hluku pilné práce i zábavy. Pak jsem se natočil tak, abych měl slunce za pravým ramenem, a vykročil na jihovýchod. Měl jsem dva cíle. Nejdřív najít širokou silnici vedoucí z města a pak sehnat něco k jídlu.

Ocitl jsem se v hustě zastavěné nezdravé čtvrti plné zastaváren, obchodů s pornografickými pomůckami a... Dovtípl jsem se, že tady stop nechytím. Řidič, který by mě patrně vzal na otevřenou silnici, by nikdy nezastavil v takovéhle části města. Tak jsem přehodnotil priority, najedl se ve špinavém bistru a duševně připravil na delší pochod. Hledal jsem nároží s dopravní značkou, s velkým zeleným obdélníkem se šipkou a nápisem *Oxford*, *Tupelo* nebo *Columbus*. Ze zkušenosti jsem věděl, že když pod takovou cedulí stojí chlap se vztyčeným palcem, každému je jasné, co chce a kam potřebuje. Bez zbytečného vysvětlování. Řidič nemusí zabrzdit a položit dotaz, což hodně pomáhá. Lidi neradi říkají ne z očí do očí.

Někdy radši pokračují v cestě, jenom aby se té nepříjemnosti vyhnuli. Vždycky je lepší, když je situace zřejmá na první pohled.

Na žádané nároží s dopravní značkou jsem narazil po třiceti minutách, na vnitřním okraji zeleného předměstí, což znamenalo, že devadesát procent projíždějících řidičů budou úctyhodné matrony vracející se domů, které mě přehlédnou jako krajinu. Matrony z předměstí by nikdy nezastavily neznámému člověku, a řidiči, kterým zbývá kilometr do cíle, nenabízejí svezení. Nemělo však cenu pokračovat v chůzi. Byl by to jen klamný pokrok a nesprávné úsporné opatření. Lepší je zůstat na místě a plýtvat časem než energií vloženou do pochodu. I když tě mine devět aut z deseti, pořád je pravděpodobné, že se do hodiny povežeš.

A můj předpoklad vyšel. Za necelých dvacet minut vedle mě zastavil starý pick-up a řidič mi sdělil, že jede do skladu dříví za Germantownem. Pak mu muselo dojít, že nemám nejmenší páru, o čem mluví, protože dodal, že když s ním pojedu, vymotám se z městského labyrintu a dostanu se na rovnou silnici nevedoucí jinam než na severovýchod do Mississippi. Tak jsem nastoupil a za dalších dvacet jsem stál zase sám, na krajnici prašné dvouprouté silnice ubíhající neomylně jako podle pravitka směrem, který jsem potřeboval. Zastavil mi chlápek v prověšeném buicku, společně jsme překročili státní hranici a urazili šedesát pět kilometrů na východ. Pak mě vzal majestátní starý chevrolet, odvezl po vedlejší silnici třicet kilometrů na jih a vysadil u odbočky, kde jsem měl údajně vystoupit. Tou dobou už bylo pozdě odpoledne a slunce se rychle klonilo k západu. Silnice přede mnou ubíhala rovně dopředu, z obou stran ji lemoval nízký les a v dálce nebylo vidět nic jiného než přitmí. Usoudil jsem, že Carter Crossing leží právě na téhle silnici, nějakých padesát šedesát kilometrů východně. Což znamenalo, že už jsem skoro splnil první část úkolu, abych se tam nějakým způsobem dostal. Druhá část velela navázat kontakt s místními policajty, což už bude horší. Nenapadalo mě, jak by se mohl potulný vagabund přirozeně seznámit s lidmi v policejních uniformách. Kromě toho, že bych se nechal zatknout, ale to by asi nebyl nejlepší začátek vzájemného přátelství.

Oba cíle mise se však vyřešily najednou, protože hned z prvního auta mířícího na východ se vyklubal policejní vůz. Zvedl jsem palec a policista zastavil. Rád povídal a já umím naslouchat. Během několika minut bylo jasné, že Garber neměl ve všem, co mi pověděl, pravdu.

OSMÁ KAPITOLA

POLICAJT SE JMENOVAL PELLEGRINO, jako perlivá voda, i když to neřekl. Získal jsem dojem, že obyvatelé téhle části Mississippi pijí vodu z kohoutku. Po zralém uvážení nebylo překvapení, že mi zastavil. Policajti z malých měst se vždycky zajímají o neznámé lidi směřující do jejich rajonu. Nejjednodušší způsob, jak zjistit, o koho se jedná, je položit dotaz. Což Pellegrino okamžitě udělal. Oznamil jsem mu, jak se jmenuju, a minutu jsem pracoval na své krycí totožnosti. Jsem bývalý voják a do Carter Crossing jedu za kamarádem, který tam možná bydlí. Kamarád naposledy sloužil v Kelhamu a mám pocit, že se neodstěhoval daleko. Pellegrino na to nic neřekl. Jen na okamžik odlepil oči od prázdné silnice, prohlédl si mě odshora dolů, udělal si úsudek, a pak přikývl a zadíval se opět před sebe. Byl dost malý a hodně při těle, možná francouzského nebo italského původu, s černými, nakrátko ostríhanými vlasy, olivovou pokožkou a popraskanými žilkami po obou stranách nosu. Bylo mu něco mezi třiceti a čtyřiceti a působil dojemem, že jestli nepřestane jíst a pít, nedotáhne to ani na šedesátku.

Dokončil jsem vyprávění o sobě, slova se chopil Pellegrino, a jako první jsem zjistil, že není maloměstský policajt. Garber se mýlil. Carter Crossing nemá policejní oddělení. Carter Crossing leží v okrese Carter County a tento okres má okresního šerifa, pod jehož pravomoc spadá území o rozloze třináct tisíc čtverečních kilometrů. Těch třináct tisíc kilometrů je skoro prázdných, až na Fort Kelham a Carter Crossing, kde šerif sídlí, takže Garber se

zase tak moc nemýlil. Ale Pellegrino byl zástupce šerifa, ne policista, a zdálo se, že je na ten rozdíl náležitě hrdý.

Zeptal jsem se ho: „Jak velké je vaše oddělení?“

Pellegrino odpověděl: „Moc ne. Máme šerifa, kterému říkáme náčelník, šerifova vyšetřovatele, kromě mě ještě jednoho uniformovaného pomocníka, civilistu na příjmu a ženu, která bere telefony, ale vyšetřovatel dlouhodobě marodí s ledvinami, takže jsme ve skutečnosti jenom tři.“

Otázal jsem se: „Kolik lidí žije v Carter County?“

„Zhruba dvanáct set,“ dostalo se mi odpovědi. Což mi přišlo hodně na tři práce schopné policisty. Podobně, jako kdyby na New York dohlíželo jen policejní oddělení. Zeptal jsem se: „Máte na starosti i Fort Kelham?“

„Ne, ti jsou nezávislí. A mají vlastní policii.“

Namítl jsem: „Ale stejně musíte mít spoustu práce. Dvanáct set obyvatel a třináct tisíc čtverečních kilometrů není vůbec málo.“

„Právě teď máme fakt hodně práce,“ přiznal Pellegrino, aniž by se slovem zmínil o Janice May Chapmanové. Místo toho se rozpovídal o mnohem čerstvější události. Pozdě v noci předchozího dne, pod pláštěm tmy, zaparkoval někdo na kolejích auto. Garber podal další mylnou informaci. Řekl, že městem projíždějí dva vlaky denně, ale Pellegrino mi objasnil, že ve skutečnosti je to jen jeden. Projíždí přesně o půlnoci, kilometr a půl dlouhá nákladní obluda na sever z Biloxi na pobřeží Mexického zálivu. Půlnoční vlak narazil do zaparkovaného auta, naprosto ho zničil a odhodil daleko do lesa. Vlak nezastavil. Podle všeho ani nezpomalil. Což znamená, že strojvůdce si ničeho nevšiml. Kdyby si všiml, že do něčeho narazil, musel by zastavit. Železniční nařízení. Pellegrino ho nepodezíral, že si vymýšlí. Já jsem byl stejného názoru. Tisíce valících se tun proti jedné jediné, žádná šance. Pellegrinovi však vrtala hlavou nesmyslnost celé té akce. Rozhořčil se: „Kdo to mohl udělat? Kdo mohl postavit auto na železniční koleje? A z jakého důvodu?“

„Děti?“ navrhl jsem. „Z legrace?“

„Něco takového se nikdy nestalo. A děti tady bydlí odjakživa.“

„Byl někdo v tom autě?“

„Zaplaťpánbůh nebyl. Jak jsem říkal, bylo tam jenom, pokud víme, zaparkované.“

„Ukradené?“

„To zatím nevíme. Moc toho z něj nezbylo. Domníváme se, že bylo modré. Vznítilo se. Zapálilo několik stromů.“